CARMEL BIARNÉS i BIARNÉS

Historiador - Investigador - Escriptor - Poeta - Cristià - Català

P. Jordi M. Bou i Simó, Monjo de Poblet

Article publicat a Diari de Tarragona, 7 març 1992

El dia 22 del passat mes lliurà l'ànima al Creador el nostre benvolgut Carmel Biarnés i Biarnés. L'any 1928 va néixer a Ascó. Des de jovenet ja tenia afecció pels estudis, prosseguint-los al Seminari. Després, es convertí en un estudiós «autodidàcta». Vegem-ho succintament:

1.- Historiador-investigador. Fruit del seu amor per la seva terra nadiua fou la publicació del seu primer llibre «Moros i moriscos de la Ribera d'Ebre», l'any 1972. I profunditzant més i més els seus estudis i investigacions dins els camps de la història, arqueologia, folklore, etnografia..., en sorgiren aquests llibres: «Els moriscos a Catalunya» (1981); «Guia d'Ascó» (1983); «Guia de la Ribera d'Ebre» (amb la col.laboració amb Josep Cid, 1984); «La implantació de l'Ordre del Temple a la Ribera d'Ebre» (1986)... Esdevenint, així, el fundador (junt amb altres) del Centre d'Estudis de la Ribera, o sigui, de la CERE.

2.- Escriptor-Poeta. Abellit per les lletres de casa nostra el portaren a escriure, en aquests últims anys, les obres: «La navegació fluvial per l'Ebre»; «El meu riu, l'Ebre»; «El Roiget» (una història-novel.la, inèdita encara)... Atret per poder manifestar i compartir les seves troballes, il.lusions i suggeriments de tota índole, es dedicà a la secció periodística, publicant articles i més articles al : «Diario Español de Tarragona»; «El Correo Catalán»; «Avui»; «Diari de Tarragona»... I impulsat per la seva vena poètica, prodigà envers els seus íntims sentiments i aspiracions del seu cor amb poemes directes i espontanis (aspecte aquest, potser, ignorat per molts). Heus-ne aquí alguns dels seus títols: «Cita d'amor»; «Sant Jordi 1976»; «La rojor de la rosella»; «Estil de Poblet»; «Passió d'enamorat»; «Retrets a Sant Jordi»; «El meu Rosari»; «Visió de Poblet»; «Sant Jordi 1989»; «Ascensió...»

3.- Cristià-Català. L'obra o el llibre, que jo diria més important i escrit amb més maduresa i amor, dins la seva múltiple producció literària, és «El Beat Pere Sans i Jordà d'Ascó: Vida i Martiri i Glorificació» (1980). Aquí, el Carmel hi abocà la seva dedicació i devoció, com a conseqüència del seu gran i sincer amor vers el Senyor, la Mare de Déu, l'Església i la seva cristiana Catalunya, concretitzat,en certa manera, en el seu estimat poble d'Ascó. Sí, realment, el nostre Carmel era un verídic i fervent cristià. I això, des de sempre. Intentà seguir el camí cap al sacerdoci. Fou un enamorat de la «Moreneta de Montserrat» dels seus monjos, de l'Escolania i de la muntanya santa. Un company fidel dels seus ex-condeixebles, ara sacerdots. Un amant i admirador del nostre Reial Monestir de Santa Maria

de Poblet. Un fill obedient i amorós, un germà comprensiu i un oncle exemplar. I català-català, fins «al moll dels ossos». Per tota la Ribera d'Ebre era molt conegut i estimat..., com també per Catalunya.

Seguidament, llegiu alguns breus fragments, extrets dels seus escrits: «...L'estada d'aquests pocs dies a Poblet, encara que semblés fos dirigida cara a la investigació històrica, em profunditzà molt espiritualment. Necessito molt poc per aclimatar-me als llocs. I religiosament, qual que camí, fins el de la història, em porta a Déu. Car, per la història, és precisament on pots demostrar a la gent senzilla el nostre origen diví... Com pot veure per la poesia -i la poesia o inspiració poètica no pot enganyar, i més quan és tan espontània- que solament respiro nostàlgia, enyorament i set de Déu, per Maria, la font...» (1970); «Jesús... jo no et prego que et quedis, vull que marxis, si prens amb Tu la nostra esclavitud...» (1977); «...Sortós Any Nou! I que vingui el que Déu vulgui. Si estem de pas cap a la Casa Gran, una nit més bona o més dolenta, o un camí més fàcil o dificultós... Si tenim un lloc a CAS.A.. ¡què importa!» (1985).

Sí, el Carmel fou un cristià-català de soca-rel. Era un místic, sense ell saber-ho, amb tendresa, senzillament. En el llit de l'agonia tot ell traslluïa serenor, pau i plena confiança. Emprengué el vol, rodejat de tots els seus i carregat de Sagraments..., tenint sempre a la vora la imatge del «Beat d'Ascó». Poc abans del traspàs, se'ns acomiadava, dient-nos: «Estic resant...!».

Fins a l'última hora «sempre resant»

Una habitual actitud d'ell, palesada bellament en aquesta poesia seva:

L'ocult rosari de la meva vida
també té les desenes que li escau:
Cada deu passes un «Ave Maria»
i cada cent un «Glòria» tal com cal.

Triangle misteriós: el Goig, la Glòria,
i entre mig dels dos, la Creu de Dolor.
Una rera l'altra. Inesgotable eufòria
que aboca els meus dedins davant l'Amor.

L'Amor: el Pare Etern, Alfa i Omega,
Principi i Fi, Senyor de Vida i Mort...
Vida que és un morir d'anhel que ofega,
i mort que és un reviure a millor sort.

I per postres: la dolçor de la «Salve»,
llepolia del cel a gust humà!
Quin místic remoreig! Sóc com un àlber
ara blanc, ara verd... Sempre resant...!.

Carmel Biarnés, acompanyat de Pere Muñoz, lliura al conseller Guitart l'auca de "Lo Roiget d'Ascó" en el decurs de la celebració del Vè Premi d'Assaig Artur Bladé i Desumvila (Flix, 18 d'actubre de 1991).